

Από τον συγγραφέα του μπεστ σέλερ ΑΜΝΗΣΙΑ

ΣΤΙΒ ΓΟΥΑΤΣΟΝ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΖΩΗ

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΜΕ ΜΥΣΤΙΚΑ...

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

Κυκλοφορεί
σε
33
χώρες

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SECOND LIFE
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Παράλληλη ζωή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Steve Watson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Lola Communications Ltd, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Antonio Mora
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1237-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1238-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΣΤΙΒ ΓΟΥΑΤΣΟΝ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΖΩΗ

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

*Για τον Άλιστεο Πίκοκ
και την Τζέι Χιλ*

Αν η καταστολή ήταν όντως ο θεμελιώδης συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην εξουσία, στη γνώση και στη σεξουαλικότητα από την κλασική εποχή, είναι λογικό να μην μπορούμε να απελευθερωθούμε από αυτήν παρά μόνο με σημαντικό κόστος.

Μισέλ Φουκό

Ο Θεός να με φυλάει από κείνες τις σκέψεις που οι άνθρωποι κάνουν μόνο με τον νου.

Ουίλιαμ Μπάπλερ Γέιτς

Μέρος Πρώτο

Aνεβαίνω τη σκάλα, αλλά η πόρτα είναι κλειστή. Διστάζω μπροστά της. Τώρα που είμαι εδώ, δε θέλω να μπω μέσα. Θέλω να κάνω μεταβολή και να γυρίσω στο σπίτι μου. Να ξαναδοκιμάσω άλλη φορά.

Αυτή, όμως, είναι η τελευταία ευκαιρία. Η έκθεση έχει ανοίξει εδώ και εβδομάδες και κλείνει αύριο. Ή τώρα ή ποτέ.

Κλείνω τα μάτια μου και παίρνω όσο πιο βαθιά ανάσα μπορώ. Συγκεντρώνομαι στην προσπάθεια να γεμίσω τα πνευμόνια μου, να ισιώσω τους ώμους μου, να νιώσω την ένταση στο σώμα μου να εξαχνώνεται καθώς εκπνέω. Λέω στον εαυτό μου ότι δεν υπάρχει λόγος να ανησυχώ, έρχομαι εδώ τακτικά – ώστε να συναντηθώ με φίλους για φαγητό, να δω τις τελευταίες εκθέσεις, να παρακολουθήσω διαλέξεις. Κι αυτή η φορά δεν είναι διαφορετική. Δεν υπάρχει τίποτα εδώ που να μπορεί να μου κάνει κακό. Δεν είναι παγίδα.

Τελικά αισθάνομαι έτοιμη. Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω μέσα.

* * *

Το μέρος είναι ακριβώς όπως πάντα –υπόλευκοι τοίχοι, γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα, προβολείς κρεμασμένοι από ράγες στο ταβάνι– και παρόλο που είναι νωρίς, βλέπω μερικούς επισκέ-

πτες να τριγυρίζουν ήδη στην αίθουσα. Παρακολουθώ επί ένα λεπτό καθώς κάποιοι σταματούν μπροστά σε φωτογραφίες, μερικοί στέκουν πιο πίσω για να δουν καλύτερα, άλλοι κάνουν καταφατικά νεύματα στα σχόλια που μουρμουρίζει ένας φίλος τους ή κοιτάζουν τον κατάλογο της έκθεσης που έχουν πάρει από το ισόγειο. Επικρατεί μια ατμόσφαιρα σιωπηλής ευλάβειας, ήρεμης περισυλλογής. Οι επισκέπτες θα κοιτάξουν τις φωτογραφίες. Θα τους αρέσουν ή δε θα τους αρέσουν και μετά θα βγουν πάλι έξω, θα επιστρέψουν στη ζωή τους και κατά πάσα πιθανότητα θα τις ξεχάσουν.

Στην αρχή επιτρέπω στον εαυτό μου να ρίξει μόνο μία ματιά στους τοίχους. Υπάρχουν περίπου μια ντουζίνα μεγάλες φωτογραφίες κρεμασμένες ανά διαστήματα, συν μερικές μικρότερες ανάμεσά τους. Λέω στον εαυτό μου ότι θα μπορούσα να περιπλανηθώ μέσα στην αίθουσα, να προσποιηθώ πως με ενδιαφέρουν όλες, αλλά σήμερα έχω έρθει να δω μόνο μία.

Μου παίρνει μια στιγμή να τη βρω. Είναι κρεμασμένη στον τοίχο στο βάθος, στο πίσω μέρος της γκαλερί, όχι ακριβώς στο κέντρο. Είναι δίπλα σε δύο άλλες – ένα ολόσωμο έγχρωμο πορτρέτο ενός κοριτσιού με σκισμένο φόρεμα κι ένα κοντινό μιας γυναίκας με ρίμελ στα μάτια που καπνίζει. Ακόμα και από αυτή την απόσταση είναι εντυπωσιακή. Έγχρωμη, αν κι έχει τραβηχτεί με φυσικό φως και η παλέτα της είναι κυρίως μπλε και γκριζα, και μεγεθυμένη σ' αυτό το μέγεθος, είναι επιβλητική. Η έκθεση λέγεται «Μετά το πάρι», και παρόλο που δεν την κοιτάζω καλά παρά μόνο όταν απέχω μερικά μέτρα, βλέπω γιατί αυτή η φωτογραφία βρίσκεται σε τόσο περίοπτη θέση.

Έχω παραπάνω από μία δεκαετία να τη δω. Να την κοιτάξω καλά. Την έχω δει, ναι – δεν είχε κυκλοφορήσει πολύ εκείνη την εποχή, αλλά είχε δημοσιευτεί σε δυο τρία περιοδικά, ακόμα και σ' ένα βιβλίο – αλλά δεν την έχω κοιτάξει καθόλου όλο αυτό τον καιρό. Δεν την έχω κοιτάξει από κοντά.

Την πλησιάζω από το πλάι και ξεετάζω τη λεζάντα πρώτα.

«Τζούλια Πλάμερ», λέει. “Ο Μάρκουσ στον καθρέφτη”, 1997, εκτύπωση Cibachrome». Δεν υπάρχει τίποτε άλλο, καμία βιογραφική πληροφορία, και χαίρομαι γι’ αυτό. Επιτρέπω στον εαυτό μου να κοιτάξει τη φωτογραφία.

Δείχνει έναν άντρα γύρω στα είκοσι. Είναι γυμνός, φαίνεται από τη μέση και πάνω και κοιτάζει το είδωλό του στον καθρέφτη. Η εικόνα μπροστά του είναι κεντραρισμένη, αλλά ο ίδιος όχι. Το πρόσωπό του είναι αδύνατο. Έχει στενέψει τα μάτια του, το στόμα του είναι λιγάκι ανοιχτό, σαν να ετοιμάζεται να μιλήσει ή να αναστενάξει. Υπάρχει κάτι το μελαγχολικό στη φωτογραφία, αλλά αυτό που δεν μπορείς να δεις στην εικόνα είναι πως, έως τη στιγμή που τραβήχτηκε, ο άντρας –ο Μάρκουσ– γελούσε. Είχε περάσει το απόγευμα στο κρεβάτι με την κοπέλα του, με την οποία ήταν ερωτευμένος όσο ήταν κι εκείνη ερωτευμένη μαζί του. Διάβαζαν ο ένας στον άλλο –το *Αντίο Βερολίνο*, του Ίσεργουντ, ή ίσως την ιστορία του Γκάτσμπι, την οποία εκείνη είχε διαβάσει, αλλά αυτός όχι– κι έτρωγαν παγωτό από το δοχείο. Ήταν ζεστοί, ήταν ευτυχισμένοι, ήταν ασφαλείς. Ένα ραδιόφωνο έπαιζε *rhythm and blues* στην κρεβατοκάμαρά τους από την άλλη μεριά του χολ, και στη φωτογραφία το στόμα του είναι ανοιχτό επειδή η κοπέλα του, η γυναίκα που τράβηξε τη φωτογραφία, σιγοτραγουδούσε, ενώ ετοιμαζόταν να αρχίσει κι αυτός.

Αρχικά η φωτογραφία ήταν διαφορετική. Η κοπέλα ήταν μέσα στο πλάνο, φαινόταν στον καθρέφτη λίγο πάνω από τον ώμο του άντρα, με την κάμερα στο μάτι. Ήταν γυμνή και φλου. Ήταν ένα πορτρέτο των δυο τους, τραβηγμένο την εποχή που οι φωτογραφίες μέσα από καθρέφτες ήταν ακόμη ασυνήθιστες.

Μου άρεσε η φωτογραφία έτσι. Σχεδόν την προτιμούσα. Αλλά σε κάποιο σημείο –δε θυμάμαι πότε ακριβώς, αλλά σίγουρα προτού τη βγάλω πρώτη φορά σε έκθεση– άλλαξα γνώμη. Αποφάσισα πως ήταν καλύτερη χωρίς εμένα μέσα. Κι έβγαλα τον εαυτό μου από την εικόνα.

Το μετανιώνω τώρα. Ήταν ανέντιμο από μέρους μου, η πρώ-

τη φορά που χρησιμοποίησα την τέχνη για να πω ψέματα, και θέλω να πω στον Μάρκουσ ότι λυπάμαι. Για όλα. Λυπάμαι που τον ακολούθησα στο Βερολίνο και που τον άφησα εκεί, μόνο του μέσα σ' εκείνη τη φωτογραφία, και που δεν ήμουν ο άνθρωπος που νόμιζε.

Ακόμα κι έπειτα από τόσο καιρό λυπάμαι ακόμα.

* * *

Περνάει πολλή ώρα ώσπου να απομακρυνθώ από τη φωτογραφία μου. Δεν κάνω τέτοια πορτρέτα πια. Τώρα τραβάω οικογένειες, φίλους του Κόνορ να κάθονται με τους γονείς και τα μικρότερα αδέρφια τους, δουλειές που βρίσκω στην πόρτα του σχολείου. Χαρτζιλίκι. Όχι πως είναι κακό αυτό· κάνω πάντα ό,τι καλύτερο μπορώ, έχω μια φήμη, είμαι καλή. Με καλούν στα πάρτι των παιδιών τους για να τραβήξω φωτογραφίες των καλεσμένων, τις οποίες τους στέλνουν στη συνέχεια οι οικοδεσπότες με email για σουβενίρ. Έχω τραβήξει ακόμα και φωτογραφίες σ' ένα παιδικό πάρτι που διοργανώθηκε προκειμένου να συγκεντρωθούν χρήματα για το νοσοκομείο όπου δουλεύει ο Χιου. Μου αρέσει, αλλά η δουλειά είναι καθαρά τεχνική. Δεν είναι το ίδιο όπως το να τραβάς πορτρέτα σαν αυτό εδώ. Δεν είναι τέχνη, ελλείπει καλύτερης λέξης, και μερικές φορές μού λείπει το να κάνω τέχνη. Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα ακόμη, αν έχω ακόμα τη ματιά, το ένστικτο να ξέρω πότε ακριβώς να πατήσω το κουμπί. Η αποφασιστική στιγμή. Έχει περάσει πολύς καιρός που δεν έχω προσπαθήσει πραγματικά.

Ο Χιου πιστεύει ότι θα έπρεπε να αρχίσω πάλι. Ο Κόνορ είναι μεγαλύτερος τώρα, αρχίζει να ζει τη δική του ζωή. Λόγω της δύσκολης αρχής του, πέσαμε και οι δύο με τα μούτρα στη φροντίδα του, αλλά τώρα μας χρειάζεται λιγότερο από παλιά. Υπάρχει περισσότερος χώρος για μένα πια.

Κοιτάζω για λίγο τις άλλες φωτογραφίες στους τοίχους. Μπο-

ρεί να το κάνω, γρήγορα. Θα μπορούσα να συγκεντρωθώ λίγο περισσότερο στην καριέρα μου και ταυτόχρονα να φροντίζω τον Κόνορ. Είναι δυνατόν.

Κατεβαίνω κάτω για να περιμένω την Αντριέν. Αρχικά ήθελε να έρθει μαζί μου, να δει κι αυτή την έκθεση, αλλά της είπα όχι, πως ήθελα να δω τη φωτογραφία μόνη μου. Δεν την πείραξε. «Θα σε περιμένω στο καφέ», μου είπε. «Ίσως πάρουμε κάτι να φάμε».

Έχει έρθει νωρίς, κάθεται σ' ένα τραπέζι στο παράθυρο με ένα ποτήρι λευκό κρασί. Σηκώνεται την ώρα που πλησιάζω και αγκαλιαζόμαστε. Έχει αρχίσει ήδη να μιλάει ενώ καθόμαστε.

«Πώς ήταν;»

Τραβάω την καρτέλα μου και κάθομαι. «Κάπως παράξενα, για να είμαι ειλικρινής». Η Αντριέν έχει παραγγείλει ήδη ένα μπουκάλι ανθρακούχο νερό για μένα και γεμίζω ένα ποτήρι. «Δεν τη νιώθω σαν δική μου φωτογραφία πια».

Κάνει ένα καταφατικό νεύμα. Ξέρει πόσο αγχωμένη ήμουν επειδή θα ερχόμουν εδώ. «Υπάρχουν μερικές ενδιαφέρουσες φωτογραφίες εκεί πάνω», λέω. «Θα πας να ρίξεις μια ματιά; Αργότερα;»

Σηκώνει το κρασί της. «Ίσως». Ξέρω ότι δε θα το κάνει, αλλά δε θίγομαι. Έχει δει τη φωτογραφία μου παλιά και δε θα μπει στον κόπο να δει τις άλλες. «Στην υγεία σου», λέει. Πίνουμε. «Δεν έφερες τον Κόνορ;»

«Όχι. Θα ήταν πολύ αλλόκοτο!» Γελάω. «Άλλωστε είναι απασχολημένος».

«Βγήκε με τους φίλους του;»

«Όχι. Τον πήγε ο Χιου για κολύμπι. Πήγαν στο Ironmonger Row».

Η Αντριέν χαμογελάει. Ο Κόνορ είναι αναδεξιμιάς της, ενώ γνωρίζει τον άντρα μου σχεδόν όσο καιρό τον γνωρίζω κι εγώ. «Κολύμπι;»

«Καινούργιο φρούτο. Ιδέα του Χιου. Συνειδητοποίησε ότι

του χρόνου κλείνει τα δεκαπέντε και το τρέμει. Προσπαθεί να βγει τη φόρμα του». Σταματάω να μιλάω για λίγο. «Είχες νέα από την Κέιτ;»

Κοιτάζω το ποτό μου. Δεν ήθελα να κάνω την ερώτηση, τουλάχιστον όχι τόσο γρήγορα. Δεν είμαι βέβαιη για το ποια απάντηση θα προτιμούσα. Ναι ή όχι.

Πίνει μια γουλιά κρασί. «Εδώ και αρκετό καιρό, όχι. Εσύ;»

«Γύρω στις τρεις εβδομάδες».

«Και...;»

Σηκώνω τους ώμους. «Τα συνηθισμένα».

«Στη μέση της νύχτας...»

«Ακριβώς...» αποκρίνομαι με έναν αναστεναγμό. Σκέφτομαι το τελευταίο τηλεφώνημα της αδερφής μου. Δύο τη νύχτα, αργά ακόμα και για την ίδια εκεί στο Παρίσι όπου μένει. Ακουγόταν παράξενα. Μεθυσμένη, υποψιάστηκα. Θέλει τον Κόνορ πίσω. Δεν καταλαβαίνει γιατί δεν της τον δίνω. Δεν είναι δίκαιο, και παρεμπιπτόντως δεν είναι η μόνη που πιστεύει πως ο Χιου γίνεται εγωιστής και ανυπόφορος. «Έλεγε πάλι τα γνωστά».

«Ίσως θα έπρεπε να της μιλήσεις», λέει η Αντριέν. «Δηλαδή να της μιλήσεις πάλι. Όταν δε θα είναι τόσο...»

«Θυμωμένη;» Χαμογελάω. «Ξέρεις πολύ καλά πόσο θα ωφελήσει αυτό. Άλλωστε δεν μπορώ να τη βρω. Δεν απαντάει στο κινητό της, κι αν καλέσω στο σταθερό, απαντάει η συγγατοικός της, η οποία δε μου λέει τίποτα. Όχι. Πήρε μια απόφαση και ξαφνικά, έπειτα από τόσο καιρό, το μόνο που θέλει στον κόσμο είναι να φροντίσει τον Κόνορ. Και πιστεύει πως ο Χιου κι εγώ δεν την αφήνουμε για τους δικούς μας εγωιστικούς λόγους. Δεν προσπάθησε ούτε μία στιγμή να σκεφτεί πώς μπορεί να νιώθει ο Κόνορ, τι μπορεί να θέλει. Σίγουρα, όμως, δεν τον ρώτησε. Για άλλη μία φορά τα πάντα περιστρέφονται γύρω από κείνη».

Σταματάω. Η Αντριέν ξέρει τα υπόλοιπα, δε χρειάζεται να συνεχίσω. Ξέρει τους λόγους που έκαναν τον Χιου και μένα να αναλάβουμε τον γιο της αδερφής μου και πως όλα αυτά τα χρό-

νια η Κέιτ ήταν ικανοποιημένη με την κατάσταση. Εκείνο που δεν ξέρεи καμία από τις δυο μας είναι γιατί άλλαξε γνώμη.

«Θα της μιλήσεις;» ρωτάω.

Παίρνει βαθιά ανάσα, κλείνει τα μάτια της. Για μια στιγμή νομίζω πως θα μου πει ότι πρέπει να ξεμπερδέψω τα πράγματα μόνη μου, ότι δε γίνεται να τρέχω σ' αυτήν κάθε φορά που μαλώνω με την αδερφή μου. Κάτι τέτοια συνηθιζε να μου λέει ο πατέρας μου. Η Αντριέν, όμως, απλώς χαμογελάει. «Θα προσπαθήσω...» απαντάει.

* * *

Παραγγέλνουμε και τρώμε. Συζητάμε για τους κοινούς μας φίλους –με ρωτάει αν έχω δει την Φάτιμα τελευταία, αν ήξερα πως η Άλι έπιασε καινούργια δουλειά, αναρωτιέται αν σκέφτομαι να πάω στο πάρτι της Ντι το Σαββατοκύριακο– και ύστερα μου λέει πως είναι ώρα να φύγει, έχει μια συνάντηση. Της αποκρίνομαι ότι θα τη δω το Σαββατοκύριακο.

Δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό και περνάω από το κατάστημα δώρων φεύγοντας. Ήθελαν να χρησιμοποιήσουν τη φωτογραφία του Μάρκουσ στο εξώφυλλο της μπροσούρας, αλλά δεν απάντησα ποτέ στο email τους, κι έτσι στη θέση της υπάρχει η εικόνα ενός τύπου με ανδρογόνη εμφάνιση να πιπιλάει ένα γλειφιτζούρι. Δεν απάντησα ούτε σε αιτήματα για συνεντεύξεις, αν κι αυτό δεν εμπόδισε ένα από τα περιοδικά –το *Time Out*, νομίζω– να δημοσιεύσει ένα άρθρο για μένα. Ήμουν «ερημίτισσα», έγραφαν, και η φωτογραφία μου ήταν ένα από τα κύρια στοιχεία της έκθεσης, ένα «προσωπικό πορτρέτο», «συγκινητικό και εύθραυστο μαζί». Τρίχες, ήθελα να τους απαντήσω, αλλά δεν το έκανα. Αφού θέλουν να με παρουσιάσουν σαν «ερημίτισσα», δεν έχω αντίρρηση να τους αντιμετωπίσω ανάλογα.

Κοιτάζω πάλι τον τύπο με το γλειφιτζούρι. Μου θυμίζει τη Φρόστι. Ξεφυλλίζω το φυλλάδιο και μετά προχωράω προς τις

κάρτες που είναι τοποθετημένες σε μια προθήκη. Κανονικά θα αγόραζα μερικές, αλλά σήμερα παίρνω μόνο μία, «Ο Μάρκουσ στον καθρέφτη». Για μια στιγμή θέλω να πω στην ταμιά πως είναι δική μου, πως την τράβηξα για μένα και πως όλα αυτά τα χρόνια την απέφευγα συστηματικά, αλλά χαίρομαι που τη χρησιμοποίησαν στην έκθεση και είχα την ευκαιρία να την αποκτήσω πάλι.

Δεν το λέω, όμως. Δε λέω τίποτε, απλώς μουρμουρίζω ένα «Ευχαριστώ» και μετά βάζω την κάρτα στην τσάντα μου και βγαίνω από την γκαλερί. Παρά την παγωνιά του Φλεβάρη, περπατάω το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής έως το σπίτι –περνάω μέσα από το Κόβεντ Γκάρντεν και το Χόλμπορν και στη συνέχεια κατεβαίνω τη Θίομπολντ Ρόουντ προς την κατεύθυνση της Γκρέι Ιν Ρόουντ– και στην αρχή δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε άλλο πέρα από τον Μάρκουσ και το διάστημα που περάσαμε στο Βερολίνο πριν από τόσα χρόνια. Ώσπου να φτάσω, όμως, στη Ρουζμπέρι Άβενιου, έχω καταφέρει να ξεκολλήσω από το παρελθόν και σκέφτομαι πια τι συμβαίνει εδώ και τώρα. Σκέφτομαι την αδερφή μου κι ελπίζω, παρά τις αντιξοότητες, ότι η Αντριέν θα μπορέσει να τη λογικέψει, αν και ξέρω ότι δε θα τα καταφέρει. Θα πρέπει να μιλήσω με την Κέιτ εγώ. Θα είμαι ανυποχώρητη, αλλά ευγενική. Θα της θυμίσω ότι την αγαπάω και θέλω να είναι ευτυχισμένη, αλλά θα της πω επίσης ότι ο Κόννορ είναι σχεδόν δεκατεσσάρων χρόνων τώρα, πως ο Χιου κι εγώ έχουμε προσπαθήσει πολύ να του προσφέρουμε μια σταθερή ζωή, και είναι σημαντικό αυτή η ζωή να μην ανατραπεί. Πρέπει να της δώσω να καταλάβει ότι το καλύτερο είναι να αφήσουμε τα πράγματα όπως είναι. Για πρώτη φορά επιτρέπω στον εαυτό μου να σκεφτεί ότι κατά πάσα πιθανότητα ο Χιου κι εγώ πρέπει να απευθυνθούμε σε δικηγόρο.

Στρίβω στη γωνία και μπαίνω στον δρόμο μας. Ένα περιπολικό είναι παρκαρισμένο μερικές πόρτες πιο κάτω από το σπίτι, αλλά η εξώπορτα που είναι ανοιχτή είναι η δική μας. Αρχίζω να

τρέχω. Το μυαλό μου αδειάζει από κάθε άλλη σκέψη πέρα από την ανάγκη να δω τον γιο μου. Δε σταματάω παρά μόνο όταν είμαι μέσα στο σπίτι, στην κουζίνα, και βλέπω τον Χιου να στέκει μπροστά μου και να μιλάει με μια ένστολη γυναίκα. Προσέχω πως η πετσέτα και το μαγιό του Κόνορ στεγνώνουν επάνω στο καλοριφέρ, και μετά ο Χιου και η αστυνομικά γυρίζουν και με κοιτάζουν. Εκείνη έχει μια έκφραση τέλειας, μελετημένης ουδετερότητας, και ξέρω πως αυτό το ύφος έχει ο Χιου όταν ανακοινώνει κάποιο κακό νέο. Το στήθος μου σφίγγεται, ακούω τον εαυτό μου να φωνάζει σαν σε όνειρο. «Πού είναι ο Κόνορ;» λέω. «Χιου! Πού είναι ο γιος μας;» Αλλά δε μου απαντάει. Το πρόσωπό του είναι το μόνο πράγμα που βλέπω μέσα στο δωμάτιο. Τα μάτια του είναι ορθάνοιχτα. Καταλαβαίνω ότι κάτι τρομερό έχει συμβεί, κάτι απερίγραπτο. Πες μου! θέλω να φωνάξω, αλλά δεν το κάνω. Δεν μπορώ να κουνηθώ, τα χείλη μου δε σχηματίζουν λέξεις. Το στόμα μου ανοίγει, μετά κλείνει. Ξεροκαταπίνω. Είμαι κάτω από το νερό, δεν μπορώ να ανασάνω. Παρακολουθώ καθώς ο Χιου με πλησιάζει, προσπαθώ να τον σπρώξω όταν με πιάνει από το μπράτσο. Ύστερα βρίσκω τη φωνή μου. «Πες μου!» λέω ξανά και ξανά, κι έπειτα από μια στιγμή ανοίγει το στόμα του και μιλάει.

«Δεν είναι ο Κόνορ», λέει, αλλά πριν προλάβω να αντιληφθώ καλά καλά την ανακούφιση που απλώνεται μέσα μου, προσθέτει: «Λυπάμαι, αγάπη μου... Είναι η Κέιτ».

Είμαι καθισμένη στο τραπέζι της κουζίνας. Δεν ξέρω πώς έφτασα εδώ. Είμαστε μόνοι, η αστυνομικά έχει φύγει, η δουλειά της έχει τελειώσει. Το δωμάτιο είναι κρύο. Ο Χιου κρατάει το χέρι μου.

«Πότε;» λέω.

«Χτες βράδυ».

Υπάρχει ένα φλιτζάνι γλυκό τσάι μπροστά μου που αχνίζει. Δεν έχει καμία σχέση μαζί μου. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί είναι εκεί. Σκέφτομαι μόνο τη μικρή μου αδερφή να κείτεται σε ένα σοκάκι του Παρισιού, μουσκεμένη από τη βροχή και μόνη.

«Χτες βράδυ;»

«Αυτό είπαν».

Ο Χιου μιλάει μαλακά. Ξέρει ότι θα θυμάμαι μόνο ένα μικρό μέρος απ' όσα μου λέει.

«Τι δουλειά είχε εκεί;»

«Δεν ξέρουν. Ήθελε να κόψει δρόμο ίσως;»

«Να κόψει δρόμο;»

Προσπαθώ να το φανταστώ. Η Κέιτ να επιστρέφει στο σπίτι της. Μεθυσμένη, κατά πάσα πιθανότητα. Θέλει να μειώσει τη διάρκεια της διαδρομής κατά μερικά λεπτά.

«Τι έγινε;»

«Πιστεύουν ότι είχε μόλις φύγει από κάποιο μπαρ. Της επιτέθηκαν».

Θυμάμαι. Ληστεία, είπε η αστυνομίνα, αν και δεν ξέρουν ακόμη αν λείπει κάτι από τα πράγματά της. Κατόπιν στράφηκε αλλού. Χαμήλωσε το βλέμμα και τη φωνή της και κοίταξε τον Χιου. Την άκουσα, όμως. «Δε φαίνεται να τη βίασαν...»

Κάτι μέσα μου καταρρέει καθώς το σκέφτομαι. Συρρικνώνομαι εντός μου. Γίνομαι μικροσκοπική, ελάχιστη. Είμαι έντεκα χρόνων, η Κέιτ είναι τεσσάρων και πρέπει να της πω πως η μητέρα μας δε θα γυρίσει από το νοσοκομείο αυτήν τη φορά. Ο πατέρας μας πιστεύει πως είμαι αρκετά μεγάλη για να της μιλήσω εγώ, εκείνος δεν μπορεί να το κάνει, αυτήν τη φορά τού είναι αδύνατο, είναι δική μου δουλειά. Η Κέιτ κλαίει, αν και δεν είμαι σίγουρη ότι κατάλαβε τι της είπα, και την κρατάω στην αγκαλιά μου. «Μη φοβάσαι...» της λέω, αν και κάπου μέσα μου ξέρω ήδη τι θα συμβεί. Ο πατέρας μας δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα, οι φίλοι του δε θα βοηθήσουν καθόλου. Είμαστε μόνες μας. Αλλά δεν μπορώ να το πω αυτό, πρέπει να είμαι δυνατή για την Κέιτ. Για την αδερφή μου. «Εσύ κι εγώ», προσθέτω. «Σ' το υπόσχομαι. Θα σε φροντίζω. Πάντα».

Μόνο που δεν τη φροντίσα. Έτσι δεν είναι; Το 'σκασα για το Βερολίνο. Της πήρα τον γιο της. Την άφησα να πεθάνει.

«Τι έγινε;» ρωτάω πάλι.

Ο Χιου είναι υπομονετικός. «Αγάπη μου, δεν ξέρουμε... Αλλά κάνουν ό,τι μπορούν για να μάθουν».

* * *

Στην αρχή πίστευα ότι θα ήταν καλύτερο να μην έρθει ο Κόνωρ στην κηδεία της Κέιτ. Είναι πολύ μικρός, δε θα αντέξει. Ο Χιου διαφώνησε. Μου υπενθύμισε πως ο πατέρας μου δεν άφησε εμένα και την Κέιτ να πάμε στην κηδεία της μητέρας μας, κι εγώ δεν του το συγχώρησα για όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Έπρεπε να παραδεχτώ πως είχε δίκιο, αλλά τελικά εκείνος που αποφάσισε ήταν η σύμβουλος. «Δεν μπορείτε να τον προ-

στατέψετε», είπε. «Πρέπει να διαχειριστεί το πένθος του». Δίστασε. Ήμαστε καθισμένοι στο γραφείο της, οι δυο μας. Είχε τα χέρια της διπλωμένα επάνω στο γραφείο μπροστά της. Κοιτούσα τα σημάδια πάνω τους, μικροσκοπικές γρατζουνιές. Αναρωτήθηκα αν ασχολείται με την κηπουρική. Τη φαντάστηκα να γονατίζει δίπλα σε παρτέρια με το κλαδευτήρι, να κλαδεύει τριαντάφυλλα. Μια ζωή στην οποία μπορεί να επιστρέψει όταν τελειώσει αυτή η συνάντηση. Σε αντίθεση με μας.

«Τζούλια;»

Σήκωσα το κεφάλι. Κάτι μου είχε διαφύγει.

«Θέλει να πάει;»

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, τον ρωτήσαμε. Το σκέφτηκε για λίγο και ύστερα είπε ότι θα ήθελε, ναι.

Του αγοράσαμε ένα κοστούμι, μια μαύρη γραβάτα, ένα καινούργιο πουκάμισο. Δείχνει πολύ μεγαλύτερος όταν τα φοράει και βαδίζει ανάμεσα σε μένα και στον Χιου καθώς μπαίνουμε στο αποτεφρωτήριο. «Είσαι εντάξει;» ρωτάω αφού έχουμε καθίσει.

Γνέφει καταφατικά δίχως να μιλήσει. Ο χώρος φαντάζει ποτισμένος από πόνο, αλλά οι περισσότεροι παρευρισκόμενοι είναι σιωπηλοί. Σοκαρισμένοι. Ο θάνατος της Κέιτ ήταν βίαιος, παράλογος, ακατανόητος. Όλοι έχουν κλειστεί στον εαυτό τους, για προστασία.

Αλλά δεν κλαίω. Ούτε ο Κόννορ ούτε και ο πατέρας του. Μόνον ο Χιου έχει κοιτάξει το φέρετρο. Αγκαλιάζω τον γιο μας. «Όλα θα πάνε καλά», λέω.

Πίσω μας συνεχίζει να μπαίνει κόσμος και να κάθεται. Ακούγονται πόδια να σέρνονται, οι φωνές είναι πνιχτές. Κλείνω τα μάτια μου. Σκέφτομαι την Κέιτ, τα παιδικά μας χρόνια. Τα πράγματα ήταν απλά τότε, αν κι αυτό δε σημαίνει πως ήταν εύκολα. Μετά τον θάνατο της μητέρας μας ο πατέρας μας άρχισε να πίνει πολύ. Οι φίλοι του –οι περισσότεροι καλλιτέχνες, ζωγράφοι, άνθρωποι του θεάτρου– άρχισαν να μένουν όλο και μεγαλύτερα διαστήματα μαζί μας, και είδαμε το σπίτι μας να γίνεται η έδρα

ενός κυλιόμενου πάρτι που κατά διαστήματα απονούσε, αλλά δε σταματούσε ποτέ τελείως. Κάθε μερικές μέρες έφταναν νέα άτομα καθώς έφευγαν τα παλιά. Έφερναν κι άλλα μπουκάλια αλκοόλ κι άλλα πακέτα τσιγάρα κι άλλη μουσική, μερικές φορές και ναρκωτικά. Τώρα καταλαβαίνω πως όλα αυτά ήταν μέρος του πένθους του πατέρα μας, αλλά τότε μου φαινόταν σαν μια γιορτή απελευθέρωσης, μια κραιπάλη που κράτησε μία δεκαετία. Η Κέιτ κι εγώ νιώθαμε σαν ανεπιθύμητες υπενθυμίσεις του παρελθόντος του, και παρόλο που κρατούσε τα ναρκωτικά μακριά μας και μας έλεγε ότι μας αγαπάει, δεν είχε ούτε τη διάθεση ούτε την ικανότητα να φερθεί ως γονιός. Έτσι, είχα αναλάβει εγώ να φροντίζω και τις δυο μας. Μαγείρευα, έβαζα οδοντόκρεμα στην οδοντόβουρτσα της Κέιτ και την άφηνα στο μπάνιο όταν ήταν ώρα για ύπνο, της διάβαζα όταν ξυπνούσε κλαίγοντας και φρόντιζα να κάνει τα μαθήματά της και να είναι έτοιμη για το σχολείο κάθε μέρα. Την αγκάλιαζα και της έλεγα πως ο μπαμπάς μάς αγαπάει και πως όλα θα πάνε καλά. Ανακάλυψα ότι λάτρευα την αδερφή μου, και παρά τη διαφορά ηλικίας μας αποκτήσαμε μια στενή σχέση σαν να ήμαστε δίδυμες, μια σύνδεση σχεδόν τηλεπαθητική.

Κι όμως, τώρα αυτή είναι εκεί, σ' εκείνο το κουτί, κι εγώ είμαι εδώ, μπροστά του, και δεν μπορώ ούτε να κλάψω. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Και κάπου ξέρω ότι την εγκατέλειψα.

Νιώθω ένα χτύπημα στον ώμο μου. Γυρίζω. Μια άγνωστη γυναίκα. «Ήθελα απλώς να πω ένα γεια», λέει. Μου συστήνεται, λέγοντάς μου ότι το όνομά της είναι Άννα. Μου παίρνει μια στιγμή για να καταλάβω ποια είναι. Η συγκάτοικος της Κέιτ, της έχουμε ζητήσει να διαβάσει κάτι στην τελετή. «Ήθελα να σου πω πόσο λυπάμαι...»

Κλαίει, αλλά διακρίνω και μια στωικότητα πάνω της. Μια ανθεκτικότητα. «Ευχαριστώ», αποκρίνομαι, κι έπειτα από μια στιγμή ανοίγει την τσάντα της. Μου δίνει ένα χαρτί. «Το ποίημα που διάλεξα... Είναι εντάξει;»

Αγαπάει τον άντρα της.
Είναι μια αφοσιωμένη μητέρα.
Ένας ξένος στοιχειώνει τις επιθυμίες της.
Είναι έτοιμη να χάσει τα πάντα.
Φέρει τι κάνει.
Είναι εκτός ελέγχου.
Είναι αθώα.
Είναι ένοχη σαν την αμαρτία.
Ζει δύο παράλληλες ζωές.
Κινδυνεύει να χάσει και τις δύο.

*Από τον συγγραφέα του παγκόσμιου μπεστ σέλερ ΑΜΝΗΣΙΑ
έρχεται το νέο μυθιστόρημά του,
ακόμα πιο ανατρεπτικό και απροσδόκητο.*

ΓΥΡΙΖΕΤΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Μη χάσετε και το πρώτο βιβλίο του!

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 08735

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ